

Opera, végállomás

Agyonütöm ezt a gyereket, mondja a nő, piszkosfehér arcából kicsillan a reggeli feles meg a sötétség, ami a koponyakút mélyén honol. A víz benne világos, majdnem fehér: két fekete követ dobtak át a csontkáván, a kút gyűrűi mögé. A földalatti egyik megállójában ül, az Operánál. A legalsó lépcsők egyikén.

A decens, halványlila kosztümbe bújtatott nő, Mary Badminton, ahogy magamban hívom, megkérdezi, mit mondott az asszony a gyerekről. Határozott tervvel érkezett: kicentizett útvonallal, a térképen bejelölve a nevezetességeket.

Nem értettem, mit mondott az asszony, felelem, és Mary Badminton megáll a másik előtt. Nézi a cipőt, amelyen kérgesre száradt a sár, az elnyűtt férfikesztyűt az asszony kezén, a széttartó arcvonásokat.

A gyereket keresi, mondja Mary nekem, én meg szétnézek és megfordulok. Milyen korú lehet a gyereke – meg miféle gyerek? A nő kora meghatározhatatlan. Kétéves anorákosztól kétméteres szakállasig bármiféle gyerekre várhat, akit aztán majd agyonüthet. Mary Badminton nyugtalan. Ott áll, a betonnal kiöntött állomáson, a majolikából készített Opera felirat alatt, én meg elmesélem ennek a kompakt kis nőnek, elmesélném, hogy a kontinensen nálunk volt először földalatti, odafent még sokáig konflissal jártak elegáns, fardagályos dámák, a szépasszonyok, omnibusszal a vastag, sötét ruhába burkolt dadák, de nálunk idelejt már suhant a motorvonat.

Tudja, válaszolja az angol nő, aki állítása szerint egy multit képvisel valami tárgyaláson. Megrebben a keze. Nem kérdezném-e meg az asszonytól, hogy néz ki a gyerek.

Attól félek, a lépcsőre támasztott testhez tartozó, széthulló tésztafény majd azt mondja: egy ugyanilyet vár, mint amilyen én vagyok, egy szemüveges fiút, sötétkék szélzsekiben, hogy meg akar majd ölelni, hozzám ér majd a szája, az arcomra cuppan. De nem, azt mondja: zsemleszínű, piros nyakörvvel, és hogy menjek már a picsába, nem volt apám üveges: ha odaállok a pofájába, akkor nem látja majd közeledni a gyereket.

Honnan tudta, kérdezem Marytól, hogy a gyereket keresi, ő meg a vállát vonogatja. Ezt mindenki érti, válaszolja, pedig nem is: csak szavak voltak, semmi csalódott karlengetés, lemondás vagy indulat. Ennyit még megértek magyarul, a gyereket, teszi hozzá, és elnéz az arcom mellett, és aztán foghegyről odaveti, hogy az anyja magyar. Magyar volt. Nekem is, válaszolom hülyén, bár az egyik dédnagyapám sváb volt, akit aztán kitelepítettek. Ezt nem érti, mondja magyarul Mary. Tulajdonképpen én sem.

A szerelvény begördül a túloldalra. A gyerek csak nem érkezik meg. Várnám, hogy kopogjon négy kis lábán a megszámlálhatatlan sok köröm a betonon, hogy kopogjon a mogorva anyukához.

Mit jelent angolul a mókus, fordul hozzám Mary, akit igazából Catherine-nek hívnak, és most a béna kis hónaljtaszkájában kotorászik. Squirrel, mondom neki halkán. Squirrel. Szóval mókust akar nézni, itt van közel, elmehetünk az Állatkertbe, felelem, ki gondolta volna, hogy a tollaslabdázó Maryk ilyen kívánságokat dédelgetnek, idejönni Londonból, mókusért, bár ez sem sokkal furcsább, mint a másoknak a kutya.

Nem akar állatkeretet, feleli Mary-Catherine, csak hogy mondjam neki, hogy Mókus, rendes kiejtéssel, ahogy a nagymama hívta, a magyar nagymama, és most sír, végre előcibálta a zsebkendőt a retikülből, az előbb beszorult az ökle, ömlik a könny, átölel. A földalatti begördül az állomásra, az Operához, gyengéden feltuszkolom az utolsó ajtón. Odafent elerelhetett az eső, a lépcsőn lejön a gyerek, tiszta víz rajta a bunda.

Szil Ágnes

prózaíró 1972-ben született, Békésen él, tanárként dolgozik. 2012-ben JAKkendő-díjat kapott, 2013-ban ő képviselte hazánkat Kielben, az Elsőkönyvesek Fesztiválján.

Kötete Tangram.

JAK-Prae.hu. 2013

